

ब्लग ४: सीमाना भन्दा परको प्रेम - जब छोरी नयाँ संसारमा विवाह गर्छिन्

हरेक आमाबुबाको जीवनमा एउटा यस्तो क्षण आउँछ, जब हामीले सन्तान प्रतिको आफ्नो पकड गुमाउछौं –कम माया भएकाले होइन, अझ बढी माया भएकाले। मेरो जीवनमा त्यो क्षण एक मधुर दिउँसो आयो–आँसुमा होइन, आशीर्वादको शान्त पीडामा बेरेर। त्यो दिन मेरी छोरी, मेरो पहिलो सन्तान, केवल एउटै पुरुषसँग मात्र होइन, हाम्रो भन्दा बिलकुल फरक एउटा संसारसँग विवाह बन्धनमा बाँधिएकी थिइन्।

उनी समुद्रपारको देशका एक व्यक्तिसँग प्रेममा परिन्–गगनचुम्बी भवन, हिउँदका हिमपात र स्वतन्त्रताको भूमिबाट। उनले फरक भाषा बोल्थे, फरक खाना खान्थे, र फरक देवताको पूजा गर्थे। तर पनि, जब मैले उनको आँखाको चमक तिनको छेउमा देखें, मैले बुझें–उनले आफ्नो आकाश भेटिसकेकी थिइन्।

यो सजिलो थिएन। म सजिलो थियो भनी भनेको भए, त्यो झूट हुन्थ्यो।

अचाक्ली डर थियो –उनीलाई हराउने, बिर्सिने, हाम्रो संस्कार, भाषा र मूल्यहरू घाममा मेटिँदै गएका पुराना मसीझैँ फिका हुने डर। कतिपय रातहरू म झ्यालको छेउमा बसेर टाढा टाढा हेर्थे, सोचर्थे–के उनले अझै पनि सानैमा सुनाएका मेरा र ममीका दन्त्यकथा हरू सम्झिन्छिन् होला?

तर बिस्तारै, केही पवित्र कुरा खुल्दै गयो।

महादेशहरू टाढाबाट उनी हरेक बिहान हामीलाई फोन गर्थिन्। दशैँमा, उनले आँखामा आँसु र मुटुमा हात राखेर रातो टीका लगाइन्। जब उनको छोरी–मेरो नातिनी–जन्मिइन्, उनले उनको नाम दुई संस्कृतिको मिश्रण राखिन्: आधा नेपाली, आधा अमेरिकी, तर पूर्ण प्रेम।

उनको माध्यमबाट मैले देखें–घर कुनै एउटा मात्र देश होइन। यो त एउटा भावना हो, जुन सँगै यात्रा गर्छ।

प्रेमलाई, अन्ततः, भिसा चाहिँदैन। यसले स्वीकृतिको पर्खाइ गर्दैन। यो हाम फाल्छ, भरोसा गर्छ, फैलिन्छ। र जब यो वास्तविक हुन्छ, यसले सबै जराहरूको सम्मान गर्ने बाटो खोज्छ–पकडेर होइन, अझ फराकिलो फूलझैँ फुलेर।

मैले मेरी छोरीलाई कम नेपाली नभई अझ धेरै मानव बन्दै गएको देखें। उनले दाल-भातसँगै टाकोस पनि पकाउँछिन्। उनले आफ्नो छोरीलाई एउटै श्वासमा “नमस्ते” सिकाउँछिन्। उनी हाम्रो परम्परालाई जञ्जीरको रूपमा होइन, पखेटाको रूपमा बोकेर हिँड्छिन्।

र म?

म पनि बढें।

मैले सिकें—संसार झण्डाले मात्र विभाजित छैन, कथाले एकीकृत गरेको छ। आमाबुबाको भूमिका विवाहको मण्डपमा सकिँदैन—यो रूपान्तरण हुन्छ। हामी बच्चालाई आफ्नैमा राख्न होइन, स्वतन्त्र गर्न हुर्काउँछौं—किनकि उनीहरूको खुशीमा, हामी फेरि जन्मिन्छौं।

अब, जब म उनीहरूलाई सँगै देख्छु—मेरी छोरी र उनका जीवनसाथी—म फरकपन होइन, तालमेल देख्छु। विदाइ होइन, आगमन देख्छु। र उनको बचामा, म नयाँ पृथ्वीको जन्म देख्छु—जहाँ मुटुमा कुनै सीमाना हुँदैन।

हो, प्रेमले मेरी छोरीलाई टाढा लग्यो। तर यसले उनलाई कहिल्यैभन्दा नजिक ल्यायो। र त्यसमा, मैले शान्ति पाएँ—एक यस्तो शान्ति, जसले समुद्रपार सुसाउने गर्छ: उनी खुशी छिन्। उनी हाम्रै मुटुमा छिन, हाम्रै घरमा छिन्।

[बारेमा](#) | [ब्लग](#) | [स्वास्थ्य](#) | [लिङ्क हब](#) | [यात्रा](#) | [अनुष्ठान](#) | [संस्मरण](#) | [सम्पर्क](#)